

Det kom för mig i en hast: Historien om barnamörderskan Ingeborg Andersson

"Modern dränkte sina tre barn. Ilddåd av vansinnig hemmansägarhustru i Vesene", står det på sportsidan i Borås Nyheter den 25 mars 1929. Mellan reklam för fotbollar och Philadelphiaförsamlingens predikoturer, bland artiklar om mästenskap i tyngdlyftning och stadens fotbollslag, har redaktionen klämt in en artikel om Ingeborg Andersson, min mormors syster.

Åttiofem år senare sitter jag i ett bås på fjärde våningen i Göteborgs tidningsbibliotek och stirrar på en skärm. I en liten papplåda med vit etikett har jag bland hundratals likadana papplådor i prydliga rader hittat en mikrofilm med nyheter om den vansinniga hemmansägarhustrun i Vesene. Jag får inte riktigt ihop bilden av kvinnan i artikeln med den snälla tanten som bjöd mig på sju sorters kakor i mormors kök när jag var liten. Tanten som cyklade till friluftsgudstjänsterna i Västgötabygden om sommaren och följde med på den lokala jordbruksföreningens bussutflykter till Åsle tå och Skara stift.

Min familj talade aldrig om den där kalla påskdagen 1929. Jag hade ingen aning om att moster Ingeborg, som vi barn kallade henne, hade varit gift. Jag hade ingen aning om

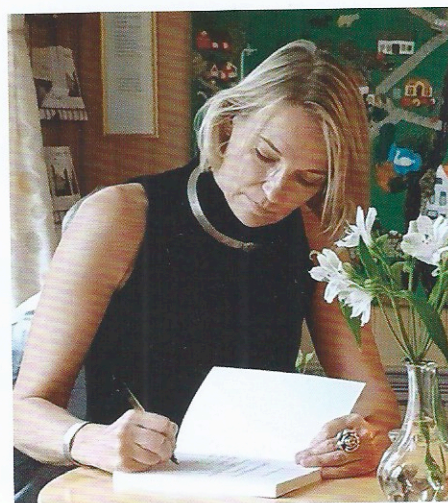
att hon hade haft barn. Min familj nämnde aldrig deras namn. Sidorna i Ingeborgs fotoalbum gapade tomma, endast hålen efter utrivna minnen fanns kvar. Och någon gång i slutet på 1970-talet när Ingeborg hade gått bort, lät barnens far Artur gräva ned deras gravsten. Artur blev kvar på gården i Vesene där tragedin ägde rum och kanske orkade han inte gå förbi sina barns gravsten med inskriptionen *Låt barnen komma till mig* ännu en söndag på väg till veckans gudstjänst? Kanske blev stegen för tunga de fem sista åren av hans liv när Ingeborg inte längre fanns?

På Landsarkivet i Göteborg får jag reda på att Ingeborgs barn hette Tor, Efraim och Lucia. Deras mor dränkte dem i en kopparkittel den 22 mars 1929 när hon skulle tvätta kläder. Min mammas kusiner blev bara fem, tre och ett år gamla.

"Jag tänker på barnen jämt. Och på dig. Men förlåt mig. Jag visste inte vad jag gjorde. O Gud om det hade varit ogjort. Jag kan aldrig glömma barnen och di", skriver Ingeborg till sin man från straffängelset i Vänersborg.

Och Artur glömde aldrig sin Ingeborg. Han bevarade hennes brev till sin död. Åttiofem år senare har de gulnat. Mössen gnagt av deras hörn. Jag stryker försiktigt bort dammet mellan bladen med handflatan, öppnar ett nytt dokument i datorn och skriver av dem. De bildar ramen för min berättelse om Ingeborg: *Det kom för mig i en hast: Historien om barnamörderskan Ingeborg Andersson* som släpptes av Saga Egmont förlag på Gäsene Tingshus i Ljung i december 2018. I samma sal som Ingeborg dömdes knappt nittio år tidigare.

"Familjetragedi i Vesene blir bok", skriver Borås Tidning den 7 december 2018.

Maria Bouroncle signerar sin bok, "Det kom för mig i en hast": Historien om barnamörderskan Ingeborg Andersson, under boksläppet i Gäsene Tingshus i Ljung den 8 december 2018.

Fotograf: Christina Biela Enberg

FAKTARUTA

Maria Bouroncle

Ålder: 55 år

Familj: Sonen Sebastian 24 år, dottern Linnéa 21 år

Bor: Tillbaka i hemstaden Göteborg efter 25 år utomlands.

Bakgrund: Internationell ekonom vid bland annat FN, Nordiska Investeringsbanken och Inter-American Development Bank (IDB).

Intressen: Släktforskning, löpning, film och böcker

Aktuell med: Den verklighetsbaserade romanen *Det kom för mig i en hast: Historien om barnamörderskan Ingeborg Andersson* som släpptes som pocket i oktober 2020.

Nästa bokprojekt: En roman om vad som hände barnens far Artur efter mordet.

Maria Bouroncle